

ститѣ и посрѣдницитѣ, а скотското, всестраннитѣ неизгоди — на чуждитѣ, невѣжи и чернорабочи емигранти. *)

Обикновено надниците въ сѣверна Америка сѣ по-високи отъ тия въ южна. Цѣнитѣ имѣ вариратъ главно споредъ продължителността на работенето (отъ 8 до 12 часа дневно) и споредъ народността на работника. На италианеца се плаща срѣдний 1.50 долара, а най малко 1.02 (въ южна Америка). На негри и работници отъ „инфериорни раси“, за една отъ каквито минаваме и ний въ Америка, се плаща срѣдний 1 доларъ. За копанъ и прокарване на канали, отъ 9 до 10 часа дневно, италианцитѣ взематъ между 1.75 и 3 долара.

Частнитѣ агенти за настаняване на работа емигрантитѣ се наричатъ *padroni* или въ по ново врѣме *bosses*. Първия изразъ е отъ тѣй нарѣчената система на „*padrone commissary*“ или по-кратко: „*padrone system*“. Закона на Щатитѣ отъ 1864 г., за да фаворизира емиграцията въ тѣхъ, позволяваше на емигранта между другото да стипулира работния контрактъ прѣди да напустне отечеството си, установявайки по тоя начинъ цѣната на труда си за не повече отъ година. Емигранта се освобождаваше отъ военната си тамъ повинность (когато още продължаваше гражданската война), освѣнъ ако не е заявилъ че иска да стане американски гражданинъ. Слѣдъ започнатата въ 1893 г. индустриална криза, М-ра на Съкровището е назначилъ (въ 1894 г.) една анкетна комисия, която да провѣри ефектитѣ на горния законъ и специално — да докладва върху слѣдующия въпросъ: сѣществува ли въ Щатитѣ още *padrone system*, и ако да, то

*) За мѣстоназначението си работниците се придружаватъ отъ единъ прѣдставител на агенцията. Отъ 1 май 1904 г. до 31 юлий 1906 г. тия агенции (въ Нью-Йоркъ) сѣ настанили на работа вънъ отъ Нью-Йоркъ 40,737 работници, отъ които 17,105 италианци и 5164 унгарци и славяни (op. cit. p. 13).